

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΝΙΟΝ

Η ΠΕΡΔΙΚΑ

‘Ο Ουμβέρτος μπήκε μές στο δωμάτιο του πρώτου πατέματος, όπου φυλάγαν τα τουφέκια—στο «όπλοστάσιο» καθώς το λέγαν.

Είταν πολύ πρωί. Δεν θάταν όχτος ή έσρα άζομη. ‘Από τάνοιχτο παράθυρο, το βλέμμα του άπλωνόταν στην πεδιάδα, πέρα που χανόταν μαζονά στον όριζοντα. Οί πρωινές δροσοσταλίδες του φθινοπώρου—ήταν ‘Οκτώβριος—λαμπύριζαν στις χροσές άχτίδες του ήλιου...‘Όλη ή γήνη αναταίριαζε στο πρωινό ξύπνημά της.

‘Ο Ουμβέρτος, μη έχοντας τί να κάνει επιθέοσης τα όπλα κι ‘άρχιση να μετράη τα φρούσια που ήσαν άραδιασμένα μέσα στα σουτάρια.

‘Από μαζονά, προς το μέρος της αύλης, άκούγονταν ρυθμικά, μές στη γήρωθε ήσυχία, τά γαργίσματα των σκύλων.

‘Από την αύλη επέρασε μία ομάδα άζολούθων που ζουβεντιάζαν ζαπνίζοντας τις λίπες τους, με τά τουφέκια χρεμασμένα στους ώμους. Σπατάησαν για μία στιγμή, είπαν κάτι μεταξύ τους και καθίσαν όστερα στο πεζούλι.

‘Έξαφνα, ή πόρτα άνοιξε και μπήκε ό Πέτρος ντε Φειζέν. Προχώρησε, χαιρέτησε το φίλο του και τον ρώτησε :

— Δεν έχει ζυνήγι, σήμερα το πρωί ;...

— Πώς !... Καθώς ξέρες μάλιστα πρόκειται να μές σινουδείσουν ή δεσποινίς Μαρί - ‘Ανζ και ή χωρία ντε Βιβόν... ‘Όστε δε θά φύγουμε παρά κατά τις έννιά... και βάλε !

‘Ο Πέτρος έρηθύρισε, άγρηριμένος.

— ‘Αλήθεια... ‘Θάρθη μαζί μας και ή μικρή Φονταινιέ...

— ‘Η όποια, μάλιστα, θάνη, φαντάζομαι, χαριτομένη με το ζυνηγετικό της ζουστούμι... Κι ‘έτσι, ίσως τάποφασίσης τέλος πάντων...

— Μπά ! Σου όμολόγω πώς δεν μ’ άρέσουν πολύ οί γυναίκες που άσολούνται με τά άνδρικά σπόρ...

— Τι να σού πώ, Πέτρο... Δεν σε καταλαβαίνω διόλου... ‘Η μητέρα μου κάθεται και σου ετοιμάζει έναν γάμο πρώτης τάξεως, δημουργεί τόσα σχέδια για να προκαλέση τη συνάντησή σας έδω.

‘Η λεγόμενη σε γλυκοζοιτάζει, οί γονείς της σε κολοβλέπουν, κι ‘όστερ’ από όλα αυτά, έσύ κάνεις το ζόριζο !... Λιστάζεις... μισάς τά λόγια σου...

— Δέ μισώω τά λόγια μου. ‘Απλούστατα σέπτομαι...

— Τι ; Το ζοριζοι αυτό είνε χαριτομένο, είνε όμορφο μάλιστα. ‘Έχει δυό εξατομύμια προίκα, ποσόν—που όφείλεις να τό όμολογήσης— είνε άρκετά σεβαστόν... Είνε πολύ καλής οικογενείας...

‘Ο πατέρας της, καθώς ξέρες είνε βαρώνος.

— Πράγματι. Βρίσχω μάλιστα πώς είνε γελοίο να είνε κανέναν βαρώνος όταν όνομάζεται δημοκρατιζότατα Φονταινιέ. Αυτό μοιάζει με όλογο πολιτελείας που είν’ ζεμένο σε... κάρρο, ή άζομη με τά βελούδινα φορέματα του παλιού καιρού που ήσαν φοδραρισμένα με... παταβουρότανο !

— ‘Η μητέρα της είνε Λαρός - Λανδού... Σε βεραιώνω, τέλος πάντων, πώς εάν δεν ήμουν ήδη άρραβονιασμένος επίσημα με την Λουίζα, θά την έπαιρνα πολύ ευχαρίστως έγώ. Δέ μπορώ να έν-ώπωω τί σε κάνει, έσένα, να διατάζης.

— ‘Απλούστατα, άγαπητέ μου : Βρίσχω πώς οί γάμοι όπως τους ετοιμάζουν—ή λέξης ε τ ο ι - μ ά ζ ο υ ν μ’ άρέσει. ‘Ιδιαιτέρως !—σήμερα, είνε πολύ... παρδαλοί... Σημείωσε ότι νουώθω βαθεία όποχρέωση προς τη μητέρα σου για όλες της αυ-

τές τις φροντίδες. ‘Αλλά, για κρίνει σε παρακαλώ και κόπος σου : ‘Ένας νέος και μία νέα θάβουν στην ήλικία όπου, σύμφωνα με την παράδοση, πρέπει να παντρευθούν. Συγγενείς και φίλοι λένε μία μέρα :

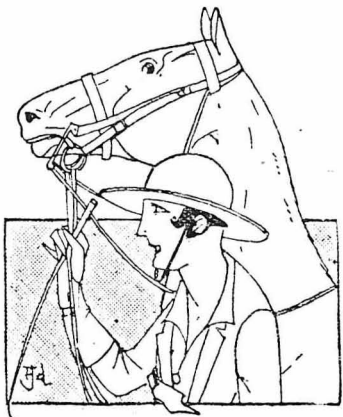
‘Ο ζ. Τάδε, αλήθεια, θά ταίριαζε θαυμάσια με την δεσποινίδα τάδε. Τής αυτής ζουνοινικής τάξεως είνε κι’ οί δυό τους, έχουν περίπου την ίδια περιουσία—δηλαδή δυό εξατομύμια ή νύχη και.. διαζόσιες χιλιάδες ό γαρπρός, άν τις έξη κι’ αυτές...‘Όλα πάν λοιπόν, κατ’ εύχην. Δέ μένει παρά να φέρουν είνε αντιπαρόστασιν, τους δυό...εποδίζουσ. Κι’ άφού ζουνοινισθόν όλα τα περιουσιακά ζητήματα, άφού έξονηθισθόν όλες ή λεπτομέρειες της μελοίσης ζωής τους, οί δυό νέοι συναντύνται, τυχαία δήθεν, στην εκκλησία, στο θέατρο, ή σε κανένα σπίτι...Ελέπονται δυό—τρεις φορές, ζουβεντιάζουν πέντε—δέκα λεπτά της ώρας σε χαμιά όφωμια του σολονίου μπρός στους γονείς τους...αρεσμενιάζονται. ‘Όσο διαρρούν τάρεφονιάσματα, ή ίδιες σιχνές επανάσφραγίνονται. Τόρα, δε σου λέω, χαμιά φορά τυχαίνει να γεννηθή κανένα ζουφο αίσθημα μεταξύ των : το αίσθημα που νουώθουμε για μία όμορφη γυναίκα που συναντούμε συχνά. ‘Η νέα μάλιστα πισφει, τό αίσθημα αυτό να τό νουώση άζομη βαθύτερα, γιατί δεν είνε πάλιζε σάν και μές. Καί συμβαίνει έτσι συχνά να παίρουν για έρωτα την φριγγαλέα και έντονη αυτή αίσθηση που δεν είνε, έντούτες, παρα μόνο μία ροσθή του πόθου. Στην πραγματικότητα λοιπόν, έπτός από τις ζουνοινικές και ζουμικές συνθήκες, οί γάμοι έφείλονται στο αίσθημα αυτό του πόθου, ενός πόθου έλλειπτισμένου, άριστοζωατιζού, ιδανισού άν θέλης, αλλά τό πόθον μόνον που επιφύλασσει συνήθως τόσες άπογοιητέσιες και τόσην άβεβαιότητα στην έκπληρωσή του. ‘Ο έρως έρχεται κατοπιν, εάν τύχη να έλθη...

Τό ίδιο συμβαίνει, και στην περίπτωση τη δική μου με την δεσποινίδα Φορεστίε. ‘Ο καθέννας μας μελέτα και παροτρειφόν τον άλλον...Καθώς δε θά φαντάζεσαι βέβαια ή δεσποινίς είνε τελείως πληροφρονημένη για όλα, είτε από τους γονείς της είτε από κανέναν άλλον.Είμαστε, λοιπόν, σά δυό έχθροι που προκαλούνται μεταξύ των, που άλληλοζατασχοζεύονται...Ποτέ δεν φανερωθήκαμε, είλαζρινως, ό ένας στον άλλον. Καί άρκετός, επειδή τη βρίζω χαριτομένη, κι’ επειδή τόφωσ μεγάλη έκτίμηση τόσο στη γυναίκα που θά πάωω μία μέρα όσο και σ’ αυτό τό σύμβολο του γάμου—μη γελάς !—γι’ αυτό διατάζω...Αέ θάρθη να παρασυσθώ και τώρα από τό αίσθημα έξείνω που με άνάγκασε να γάμο, τόσες φορές, του ζόσου ντε ζουταίμωρος...

— Μιλάς θαυμάσια, είπεν ό Ουμβέρτος. Θά σε παρακαλέσω μάλιστα την σεαεσση νύφηνη να βγάλης λόγο στο παρεκκλήσιό μας. ‘Αζούω όμως βήματα. Θάνη οί κρυές...‘Έλα, λοιπόν και προσπάθησε να είσαι γοητευτική...

‘Όταν βρεθήσαν στην πεδιάδα, οί ζυνήγοι σοροπισθήσαν...Τά σκυλιά τρέχαν νεφρικά μπρός με τη μύτη στο ζόμα, με την όφω όδοφωμένη. Οί ζυνήγοι προζωρούσαν άργά-άργά κροτόνας σφιζτά στά χέρια τους τό τουφέκι, έτοιμο να σολοπέσουν και να πυροβολήσουν...

‘Ο Πέτρος με μία ματιά, επιθέοσης τη Μαρί ‘Ανζ. Τό ζυνηγετικό της ζουστούμι την έκανε χαριτομένη και της έδινε ένα ύφος σινεατάμενο.

τό ύψος που δίνουν στις γυναίκες όλα τα κουστούμια που πλησιάζουν προς τα άνδρικά.

Τό παρόν φουστάνι—άφινε να διαφαίνονται οι λεπτές κνήμες της μέσα από τις πέτινες μπότες, και κάτω από τό μαυρο ήμιψηλο καπέλλο της, τά μαλλιά της ξεχύνονταν χροσά έλαφριά, σχεδόν παιδικά...

Η απότομη χατηφοριά του εδάφους τούς είχε άπομακρύνει κάπως από τούς άλλους. Ήσαν μόνοι σχεδόν, ολομόναχοι μες στην άγαθή φθινοπωρινή φύση.

Έξαφνα, ένα φτερούγισμα άντήχησε πάνω από τά κεφάλια τών δύο νέων.

— Προσέξτε ! Περόδκια ! τούς εφώναζεν από μακριά ό Ούμβέρτος.

Ό Πέτρος έρριξε μιá ματιά στη Μαρί—'Ανξ. 'Η νέα μόλις είχε κατέβη άπ' τ' άλογο της. Τήν ειδε να σηκώνη τό τουφέκι της και να τό ξανακατεβάξη άμέσως σχεδόν.

— Φοβόσαστε να ρίξετε ; την έρώτησε τρυφερά.

— 'Ω ! όχι...Είμαι διά συνειδημένη.

— Κι' όμως άφίσατε να περάση μιá μοναδική ευκαιρία...Θά χτυπούσατε, τουλάχιστον δυό Περόδκια...

— 'Ισως. Μά...είνε τόσο γελοίο...

— Τί ; τί είναι γελοίο ;

— Νά...κάθε χρόνο πέρνω την απόφασή μου να κυνηγήσω. Και κάθε φορά, επαναλαμβάνεται ή ίδια ιστορία...Δέν τολμώ να σκοτώσω τά ζωόμορα αυτά πουλιά...

— Δέν βρίζετε ότι τό κυνήγι είναι ένα πράγμα άγριο και σκληρό ;

— Τό παραδέχεσθε και σεις αυτό ;

— Ναι. Πρότιμ κανείς να φάη βέρβαια...δέν λέω...'Η πέρδικα μάλιστα είναι θανάσιμος μεζές...Νομίζω όμως ότι, τό να σκοτώνη κανείς τά φτωχά αυτά πουλιά για να κάνει άπλώς τό κέφι του, αυτό είναι μιá μεγάλη άνάσδρα...

Ξέρετε ποιά είναι τό αποτέλεσμα τών περισσοτέρων άριστοκρατικών κυνηγών ; 'Ιδού : να πληρώνονται ή πέρδικες, να πέφτουν στους θάμνους, και να γάζομαζαν εκεί ποιάς ξέρει επί πόσες ώρες...Τι τρομερές κατάρσεις δέ θά μας δίνουν, τά φτωχά πουλιά !...Κάθε ζήνησή μας είναι σημεϊον λόγου ή θανάτου γι' αυτά. Πόσο θά μας μισεί όλη αυτή ή φύση, που φαίνεται τόσο άγαθή και τόσο εύτυχισμένη...

— Πιστεύετε, λοιπόν πως και τά πουλιά έχουν σέψη, σαν και μές ;

— 'Ιδού ! Καιτάξτε μονάχι σας, ειπεν απότομα ό Πέτρος.

Τό σκελί του είχε σταθή άκίνητο, με τό σήγος προτεταμένο, με τό ένα πόδι σηκωμένο.

Προσοχήσαν αγάσγιά, και ό Πέτρος φιδήσας :

— Θάνε χαμηλά μάννα με τά μικρά της. Ντίξ ! 'Εδω !

Έξαφνα, μεσ' άπόνα θάμνο, πετάχθηκε μιá πέρδικα ριζώντας στρογγύλες χρονγές και ξανάπεσε χαμηλά τριανταφυά βήματα πειο μακριά.

— Έδω. Ντίξ ! Πίσω, ειπε, ό Ούμβέρτος.

Τό σκελί όμως δέν ήταν πιá σέ θεία, ν' άκούση κανενός την προσπαγή. Σεφρασιαμένο ώρημσε προς τό περμένο πουλί, έξαφνα όμως, από τόν ίδιο θάμνο, πετάχθηκε, σαν σφαίρα τού τέννης, μιá δεύτερη πέρδικα. Αύτη όμως πετόσσε ζουρασιμένα, και ή μιá της φτερούγια κερμόταν βαρεία προς τά κάτω.

— Θεέ μου ! Είναι πληρωμένη ! ειπε ή Μαρί - 'Ανξ.

— 'Οχι, συμβαίνει κάτι πολú περίεργο, ή μάλλον πολú συγνηγνιζό, δεσποινίς Μαρί - 'Ανξ. Τό δεύτερο αυτό πουλί είναι τό άρσενικό και ύποζοιγείται τό λαβωμένο για να τραβήξη την προσοχή μας πάνω του, και ν' άπομακρύνει έτσι τόν κίνδυνο από την μάννα κι' από τά μικρά της. 'Η πέρδικα που πετάχθηκε πρώτη, θά έζη ξαναγρησιμύ τώρα στόν θάμνο όποι έχει άρισμένα τά μικρά της. Θά τά πιάση και θά τά κοιβάληση μαζί της μακριά... Και πέρα κάτου, θά σταθή θά περιμένη τόν πατέρα, σαν φτωχά, γλυτώση ως τό τέλος τή ζωή του.

Τά μάτια της Μαρί - 'Ανξ γέμισαν δάκρυα.

— Είναι δυνατόν ; ψιθύρισε συγνηγνιζό. Πόση γενναϊότητα και πόση σέψη δέν κρύβει τό μικρό αυτό πουλί ! Και πώς θά του μιανόμαστε σαν φοβερά τέρατα, σαν γίγαντες...

— Από μακριά, άκουστήχαν δυό-τρεις πυροβολισμοί.

— 'Ω, κόρις Πέτρο ! φώναξε τρομαγμένη ή Μαρί - 'Ανξ. Φθά-

Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ....

'Η περίφημος γαλλίδα λογία κυρία ντε Στάελ, έγραψε κάποτε τόν έξηξ παράδοξο χαρακτηρισμό για τό Παρίσι :

— «Τό Παρίσι είναι τό μόνο μέρος του κόσμου όπου είναι κανείς εύτυχής... και όταν άκόμη είναι δυστυχισμένος !»

'Η λογοκρισία όμως έκοψε την φράση αυτή από τό βιβλίό της με την δικαιολογία ότι... «υπό τό καθεστώς του Ναπολέοντος, ό όποιος ήταν τότε αυτοκράτωρ τών Γάλλων, δέν ύπάρχουν στο Παρίσι... δυστυχισμένοι !»

Κάποιος άλλος εύφυλόλογος γάλλος συγγραφέας λέει κάπου, ότι τό Παρίσι είναι ή κόλασι τών... άμαξάδων, τό καθαρτήριο τών... σούζιων και ό παράδεισος τών γυναικών !

'Ό ποιήγην Έρρίκος, άδελφός του βασιλέως της Πρωσίας έπεσέφθη τό Παρίσι στα 1781. 'Όταν έπρόκειτο ν' άναχωρήση από κει έθύρισε στόν δούκα ντε Ν..., που του χρησιμοποιείν ως ξεναγός, και του ειπε :

— Τά μιά χρόνια της ζωής μου τά πέρασα επιθυμώοντας να γνωρίσω τό Παρίσι. Τά άλλα μισά θά τά πέρασα νουσαλγών το !

'Ό Φρειδερίκος ό Β' δειπνώντας κάποτε με διαφόρους διανοούμενους τούς έθεσεν έξαφνα την έξηξ έρώτηση :

— Τι θά ένάτατε αν είσθε βασιλεύς της Πρωσίας ;

Οί περισσότεροι προσπαθήσαν να δώσουν άπαντήσεις έξυπνες και ζολαζεντικές. 'Όταν όμως ήρθε ή σειρά του μαρκησιού ντε 'Αρζάν, ό πνευματώδης αυτός άριστοκράτης έθύρισε και ειπε :

— Τι να σάς πώ, Μεγαλειότατε... 'Εγώ, αν ήμουν βασιλεύς της Πρωσίας, θά... πουλούσα τό βασίλειό μου για να γλενηθώ με τό προϊόν της πωλήσεως στο Παρίσι !...

'Ό Κάρολος Ε' της 'Ισπανίας, ταξιδεύοντας κάποτε στη Γαλλία έπέρασε από την 'Ορλεάνη και τό Πουατιέ και κατέληξε στο Παρίσι. 'Ό βασιλεύς της Γαλλίας Φραγκίσκος ό Α' ό όποιος τον έφιλοξένησε, τόν έρώτησε πως τού φανήζαν οι πόλεις που είχαν επισκεφθή.

— Τό Πουατιέ, απήντησεν ό Κάρολος, είναι τό όμορφότερο, έξοχιστό χωριό του κόσμου, ή δέ 'Ορλεάνη, ή όμορφότερα πόλις.

— Και τό Παρίσι ; Τι

έντύπωση σάς έκανε :

— Τό Παρίσι δέν είναι άπλη πόλις, είναι ένας ολόκληρος κόσμος !

'Ερώτησαν κάποτε τόν Τσάρο Πέτρο τόν Μεγάλο, πως εύρισκε τό Παρίσι.

— 'Αν είχα εγώ μιá τέτοια προτεύουσα, απήντησεν ό Τσάρος. θά... της έβαζα φωτιά να την κάψω από τόν φόβο μη τυχόν... άποροφήσει όλο τό ύπολοιπόμενον τμήμα του πρώτους μου !...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

'Υπό του έν Παρισίσις Έκδοτικού Οίκου «'Αγών» έξεδόθη ασία διηγημάτων της γνωστής διηγηματογράφου κ. 'Ιουλίας Περσάκη με τόν τίτλον «Διηγήματα».

Πωλούνται εις τά Κεντρικά Βιβλιοπωλεία.

ναι να μη μές σκοτώσουν την πέρδικά μας !

Έσώπασε κοκκινίζοντας. Και συγχρόνως έκοιτάζε τόν νέο με τά πλημυρισμένα από δάκρυα μάτια της... Τότε για πρώτη φορά, μες τη μεγάλη συμπόνια που τούς ένωσε και τούς δυό, τά βλέμματά τους συναντήθηκαν κι' έννοιόσαν τις καρδιές των ν' ά ρ ρ α β ω ν ι ά ζ ω ν τ α ι !...

Είχαν άγαπηθή...Μ' έρωτα όμως άληθινό, βαθύ, ειλικρινή, άπέραντο.

Φρανσουά ντε Νιόν

'Εξώ Ντίξ !... έδω !...